

Wanneer een minderjarige uitgesloten wordt

12 En als een minderjarige die bij zijn ouders woont nu eens bij ernstig kwaaddoen betrokken raakt en wegens zijn onberouwvolle houding uit de gemeente wordt gesloten? Aangezien het kind bij zijn ouders woont, rust op hen nog steeds de verantwoordelijkheid hem in overeenstemming met Gods Woord te onderwijzen en streng te onderrichten. Hoe kan dit worden gedaan? — Spreuken 6:20-22; 29:17.

13 Het kan mogelijk zijn — ja, het zou het beste zijn — om zulk onderwijs en streng onderricht te geven tijdens een privé bijbelstudie. Een ouder moet verder kijken dan de verharde opstelling van het kind en proberen te begrijpen wat er in zijn hart leeft. Wat is de volle omvang van zijn geestelijke ziekte? (Spreuken 20:5) Kan een gevoelige snaar in zijn hart worden geraakt? Welke schriftplaatsen kunnen doeltreffend worden gebruikt? De apostel Paulus verzekert ons: „Het woord van God is levend en oefent kracht uit en is scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt zelfs zover door dat het ziel en geest, en gewrichten en hun merg scheidt, en het kan gedachten en bedoelingen van het hart onderscheiden” (Hebreeën 4:12). Ja, ouders kunnen meer doen dan hun kinderen eenvoudig te vertellen niet opnieuw in kwaaddoen verzeild te raken. Zij kunnen proberen het genezingsproces op gang te brengen en te bevorderen.

14 Een dwalende jongere moet zijn verhouding met Jehovah herstellen. De eerste stap die hij moet doen is 'berouw hebben en zich omkeren' (Handelingen 3:19; Jesaja 55:6,7). Ouders moeten, wanneer zij de jongere in hun huis helpen berouw te hebben, 'zich onder het kwade in bedwang houden' en het kind dat niet gunstig gezind is 'met zachtaardigheid onderrichten' (2Timotheüs 2:24-26). Zij moeten hem in de bijbelse zin 'terechtwijzen'. Het Griekse woord dat met 'terechtwijzen' is weergegeven, kan ook vertaald worden met „het overtuigende bewijs leveren” (Openbaring 3:19; Johannes 16:8). Terechtwijzen houdt daarom in dat zij genoeg bewijzen verschaffen om het kind van de zondigheid van zijn handelwijze te overtuigen. Dat is uiteraard niet gemakkelijk. Zo mogelijk kunnen de ouders een beroep doen op zijn hart door alle in bijbels opzicht gepaste middelen aan te wenden om hem te overtuigen. Zij moeten proberen hem te helpen er de noodzaak van in te zien 'het kwade te haten en het goede lief te hebben' (Amos 5:15). Het kan zijn dat hij weer 'tot bezinning komt uit de strik van de Duivel'.

15 Wil men zijn verhouding tot Jehovah herstellen, dan is gebed onontbeerlijk. Natuurlijk dient niemand 'een verzoek te doen' betreffende een schaamteloze zonde die duidelijk onberouwvol wordt beoefend door iemand die eens met de christelijke gemeente verbonden is geweest (1 Johannes 5:16, 17; Jeremia 7:16-20; Hebreeën 10:26, 27). Maar ouders kunnen Jehovah vragen hun wijsheid te geven om de situatie aan te pakken (Jakobus 1:5). Als een uitgesloten jongere blij geeft van berouw maar geen „vrijmoedigheid van spreken tegenover God” heeft, kunnen de ouders bidden dat als God een basis vindt om de dwaling van het kind te vergeven, Zijn wil moge geschieden (1 Johannes 3:21). Het horen van deze gebeden dient de jongere te helpen Jehovah als een barmhartige God te zien. — Exodus 34:6, 7; Jakobus 5:16.

16 Als een gedoopte jongere wordt uitgesloten, wordt van de gemeenteleden verwacht dat zij 'niet langer in het gezelschap van hem verkeren' (1 Korinthiërs 5:11; 2 Johannes 10, 11). Dit kan er uiteindelijk toe bijdragen dat hij 'tot bezinning komt' en tot Gods beschermende schaapskooi terugkeert (Lukas 15:17). Maar of hij al dan niet terugkeert, gemeenteleden kunnen het gezin waartoe de uitgesloten jongere behoort aanmoedigen. Wij kunnen allemaal naar gelegenheden uitzien om „medegevoel” te betonen en 'teder mededogend' jegens hen te zijn. — 1 Petrus 3:8, 9.

De Wachtstoren van 15 november 1988 pag. 20- 25

Minderjarigen helpen God te aanbidden

20 De bijbel legt ouders de verantwoordelijkheid op hun kinderen in de weg van de goddelijke waarheid te onderrichten (Deuteronomium 6:4-9; 31:12, 13). Jehovah's Getuigen moedigen christelijke gezinnen dan ook al heel lang aan een wekelijkse bijbelstudie te houden. Christelijke ouders dienen hun kinderen aan te moedigen vorderingen te maken en naar de opdracht en doop toe te werken en zo Gods goedkeuring te verwerven (Spreuken 4:1-7). Wij zien de verrukkelijke resultaten in de gemeenten — honderdduizenden voorbeeldige jongeren die Jehovah liefhebben en hem voor eeuwig willen aanbidden.

21 Op christelijke ouders rust ook in eerste instantie de verantwoordelijkheid hun kinderen streng te onderrichten en terecht te wijzen en hun de beperkingen of liefdevolle straffen op te leggen die zij nodig achten (Efeziërs 6:4; Hebreeën 12:8, 9; Spreuken 3:11, 12; 22:15). Indien echter een minderjarig kind dat als niet-gedoopte verkondiger met de gemeente verbonden is,

bij ernstig kwaaddoen betrokken raakt, is dit iets wat de ouderlingen, die 'waken over de ziel' van de kudde, aangaat. — Hebreëën 13:17.

22 In de grond der zaak dient zulk kwaaddoen aangepakt te worden op de eerder in dit artikel uiteengezette wijze. Er kunnen twee ouderlingen worden aangewezen om de zaak te onderzoeken. Zij zouden bijvoorbeeld eerst met de ouders (of ouder) kunnen bespreken wat er gebeurd is, wat de houding van het kind is en welke corrigerende stappen er zijn gedaan. (Vergelijk Deuteronomium 21:18-21.) Indien de christelijke ouders de situatie in de hand hebben, kunnen de ouderlingen eenvoudig van tijd tot tijd contact met hen opnemen ten einde nuttige raad, suggesties en liefdevolle aanmoediging te geven.

23 Soms blijkt evenwel uit de bespreking met de ouders dat het het beste zou zijn dat de ouderlingen met de weerspannige minderjarige en de ouders samenkomen. Met de beperkingen en neigingen van jongeren in gedachten, zullen de opzieners trachten de jonge, niet-gedoopte verkondiger met zachtaardigheid te onderrichten (2 Timótheüs 2:22-26). In sommige gevallen kan het duidelijk zijn dat hij er niet langer voor in aanmerking komt een verkondiger te zijn en dat er een passende mededeling gedaan dient te worden.

24 Wat zouden ouders daarna ten behoeve van hun dwalende minderjarige kind kunnen doen? Zij zijn nog steeds verantwoordelijk voor hun kind, ook al komt hij er niet meer voor in aanmerking een niet-gedoopte verkondiger te zijn of zelfs al wordt hij na zijn doop wegens kwaaddoen uitgesloten. Net zoals zij ermee zullen voortgaan hem voedsel, kleding en onderdak te verschaffen, moeten zij ermee voortgaan hem te onderwijzen en streng te onderrichten in overeenstemming met Gods Woord (Spreuken 6:20-22; 29:17). Liefdevolle ouders kunnen er derhalve regelingen voor treffen een huisbijbelstudie met hem te houden, ook al is hij uitgesloten. Misschien zal de corrigerende raad het beste tot hem doordringen wanneer zij met hem alleen studeren. Of zij kunnen besluiten dat hij mee kan blijven doen met de gezinsstudieregeling. Ook al is hij de verkeerde weg opgegaan, zij zien graag dat hij evenals de verloren zoon in Jezus' illustratie tot Jehovah terugkeert. — Lukas 15:11-24.

25 Het doel van onze prediking en ons onderwijs is anderen te helpen gelukkige aanbidders van de ware God te worden. 'Ongelovigen en gewone mensen' in Korinthe werden ertoe bewogen 'op hun aangezicht te vallen en God te aanbidden en te verklaren: „God is werkelijk in uw midden”' (1 Korinthiërs 14:25). Wat een vreugde is het in deze tijd te zien hoe steeds meer mensen God gaan aanbidden! Dit is een luisterrijke vervulling van datgene wat de engelen bekendmaakten: „Glorie in de hoogste hoogten aan God, en op aarde vrede onder mensen van goede wil [of: mensen die Gods goedkeuring hebben].” — Lukas 2:14.

De Wachttoeren van 15 april 1988 pagina's 26-31

Streng onderricht dat een vreedzame vrucht kan afwerpen

„Nu schijnt elk streng onderricht weliswaar op het ogenblik zelf niet vreugdevol te zijn, maar bedroevend; toch werpt het later voor hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht af, namelijk rechtvaardigheid.” — HEBREEËN 12:11.

DENK eens terug aan de dagen van uw vroege jeugd. Kunt u zich herinneren dat uw ouders u streng onderricht toedienden? De meesten van ons hebben daar nog wel herinneringen aan. De apostel Paulus gebruikte dat als een illustratie toen hij het had over van God afkomstig streng onderricht, zoals wij lezen in Hebreëën 12:9-11.

2 Gods vaderlijke strenge onderricht, dat ons geestelijke leven kan beïnvloeden, kan vele vormen aannemen. Eén ervan is zijn regeling om iemand die niet langer de wens heeft volgens Gods maatstaven te leven of die weigert dit te doen, uit de christelijke gemeente te sluiten. Iemand die op deze krachtige wijze wordt getuchtigd of streng onderricht, kan berouw krijgen en zich omkeren. Ondertussen wordt ook de gemeente van loyalen streng onderricht omdat zij leren hoe belangrijk het is overeenkomstig Gods hoge maatstaven te leven. — 1 Timótheüs 1:20.

3 'Maar', zo kan iemand vragen, 'is het niet hardvochtig om iemand uit te sluiten en vervolgens te weigeren met de uitgeslotene te spreken?' Die opvatting kwam naar voren in een recente rechtszaak waarbij een van de partijen een vrouw was die was grootgebracht door ouders die Jehovah's Getuigen waren. Haar ouders waren uit de gemeenschap gesloten. Met haar was dat niet gebeurd, maar zij trok zich vrijwillig uit de gemeenschap terug door een brief te schrijven waarin zij kenbaar maakte niet meer tot de gemeente te willen behoren. Bijgevolg werd de gemeente er eenvoudig over ingelicht dat zij niet langer een van Jehovah's Getuigen was. Zij verhuisde, maar jaren later keerde zij terug en bemerkte toen dat de plaatselijke Getuigen niet met haar wilden spreken. Zij bracht de zaak voor de rechtbank. Wat was de uitslag, en welke invloed heeft dat wellicht op u? Laten wij om de kwestie goed te begrijpen, beschouwen wat de bijbel zegt over het hiermee verwante onderwerp van

uitsluiting.

Waarom dit krachtige standpunt?

4 De meeste ware christenen zijn loyaal aan God en zijn rechtvaardige wetten (1 Thessalonicenzen 1:2-7; Hebrëeën 6:10). Van tijd tot tijd echter wijkt iemand van het pad der waarheid af. Ondanks hulp van christelijke ouderlingen zou hij bijvoorbeeld op onberouwvolle wijze Gods wetten kunnen overtreden. Of hij zou het geloof kunnen verwerpen door een valse leer te onderwijzen of zich uit de gemeente terug te trekken. Wat dient er dan gedaan te worden? Zulke dingen gebeurden zelfs toen de apostelen nog leefden; laten wij dus zien wat zij hierover schreven.

5 Toen een man in Korinthe op onberouwvolle wijze in een immorele levenswijze volhardde, schreef Paulus de gemeente „niet langer in het gezelschap te verkeren van iemand, een broeder genoemd, die een hoereerder of een hebzuchtig persoon of een afgodendienaar of een beschimper of een dronkaard of een afperser is, en met zo iemand zelfs niet te eten” (1 Korinthiërs 5:11-13). Hetzelfde moest gebeuren ten aanzien van afvalligen, zoals Hymenëus: „Wat een mens betreft die een sekte bevordert, verwerp hem na een eerste en een tweede ernstige vermaning, daar gij weet dat zo iemand van de weg is afgeweken en zondigt” (Titus 3:10, 11; 1 Timótheüs 1:19,20). De betrokkenen aldus te mijden, zou ook passend zijn met betrekking tot degenen die de gemeente verwerpen: „Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren niet van ons slag; want indien zij van ons slag waren geweest, zouden zij bij ons zijn gebleven. Doch zij zijn weggegaan opdat duidelijk aan het licht zou treden dat niet allen van ons slag zijn.” — 1 Johannes 2:18,19.

6 Hopelijk komt zo iemand tot berouw, zodat hij weer in de gemeente opgenomen kan worden (Handelingen 3:19). Maar kunnen christenen ondertussen beperkte omgang met hem hebben, of is het nodig hem volledig uit de weg te gaan? En zo ja, waarom? Grondig afgesneden?

7 Christenen houden zich niet op een afstand. Wij hebben normaal contact met buren, collega's, medescholieren en anderen, en geven hun getuigenis ook al zijn sommigen 'hoereerders, hebzuchtige personen, afpersers of afgodendienaars'. Paulus schreef dat wij hen niet volledig kunnen ontlopen, 'anders zouden wij uit de wereld moeten gaan'. Hij gaf echter aan dat het een andere zaak was als „een broeder” zo leefde, en hij gebod daarom „niet langer in het gezelschap te verkeren van iemand, een broeder genoemd, die [tot zulke wegen is teruggekeerd], en met zo iemand zelfs niet te eten”. — 1 Korinthiërs 5:9-11; Markus 2:13-17.

8 In de geschriften van de apostel Johannes vinden wij overeenkomstige raad die beklemtoont hoe grondig christenen zulke personen uit de weg dienen te gaan: „Een ieder die vooruitdringt en niet blijft in de leer van de Christus, heeft God niet ... Als iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem nimmer in uw huis en richt ook geen groet tot hem. Want wie een groet tot hem richt [Grieks: chai'ro], heeft deel aan zijn goddeloze werken.” — 2 Johannes 9-11.

9 Waarom is zo'n krachtig standpunt zelfs in deze tijd passend? Welnu, sta eens stil bij de strenge vorm van afsnijding die in Gods Wet aan Israël was verordend. In verscheidene ernstige aangelegenheden werden opzettelijke overtreders ter dood gebracht (Leviticus 20:10; Numeri 15:30, 31). Wanneer dat gebeurde, konden anderen, zelfs familieleden, niet meer met de dode wetsovertreder spreken (Leviticus 19:1-4; Deuteronomium 13:1-5; 17:1-7). Hoewel loyale Israëlieten in die tijd normale mensen waren met net zulke emoties als wij, wisten zij dat God rechtvaardig en liefdevol is en dat zijn Wet hun morele en geestelijke reinheid beschermde. Derhalve konden zij aanvaarden dat zijn regeling om kwaaddoeners af te snijden, in de grond een goede en juiste zaak was. — Job 34:10-12.

10 Even zeker kunnen wij ervan zijn dat Gods regeling dat christenen weigeren met iemand om te gaan die wegens zonde waarvan hij geen berouw heeft, is uitgesloten, een wijze bescherming voor ons is. „Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een nieuw deeg moogt zijn, zoals gij immers ongezuurd zijt” (1 Korinthiërs 5:7). Door ook personen uit de weg te gaan die zich opzettelijk van de gemeente hebben teruggetrokken, worden christenen beschermd tegen mogelijke kritische, niet van waardering blijk gevende en zelfs afvallige opvattingen. — Hebrëeën 12:15, 16.

Hoe staat het met familieleden?

11 God beseft stellig dat er bij het ten uitvoer leggen van zijn rechtvaardige wetten betreffende het afsnijden van kwaaddoeners, vaak familieleden zijn betrokken op wie de kwestie van invloed is. Zoals hierboven vermeld, was er wanneer een Israëlitische kwaaddoener ter dood was gebracht, geen familieomgang meer mogelijk. Het was zelfs zo dat als een zoon een dronkaard en een veelvraat was, zijn ouders hem voor de rechters moesten brengen, en als hij geen berouw had, moesten de ouders een aandeel hebben aan de rechtvaardige terechtstelling van hem, 'om het kwaad uit het midden van Israël weg te doen'

(Deuteronomium 21:18-21). U kunt u indenken dat dit niet gemakkelijk voor hen zal zijn geweest. En stel u ook eens voor hoe de broers en zusters van de kwaaddoener of zijn grootouders zich voelden. Maar als zij loyaliteit jegens hun rechtvaardige God boven genegenheid voor familie stelden, zou dat levensreddend voor hen kunnen zijn.

12 Denk eens terug aan het geval van Korach, een leider in een opstand tegen Gods leiderschap door bemiddeling van Mozes. In zijn volmaakte gerechtigheid zag Jehovah dat Korach moest sterven. Maar alle loyalen kregen de raad: „Verwijdert u alstublieft van voor de tenten van deze goddeloze mannen en raakt niets aan wat hun toebehoort, opdat gij niet in al hun zonde wordt weggevaagd.” Verwanten die Gods waarschuwing niet wilden aanvaarden, stierven met de rebellen. Maar sommige familieleden van Korach verkozen wijselijk loyaal te zijn jegens Jehovah, hetgeen hun leven redde en toekomstige zegeningen mogelijk maakte. — Numeri 16:16-33; 26:9-11; 2 Kronieken 20:19.

13 Afsnijding van de christelijke gemeente brengt niet een onmiddellijke dood met zich, en familiebanden blijven dus bestaan. Een man die wordt uitgesloten of die zich terugtrekt, kan dus best nog bij zijn christelijke vrouw en getrouwe kinderen wonen. Respect voor Gods oordelen en de door de gemeente ondernomen actie zal de vrouw en kinderen ertoe brengen te erkennen dat hij door zijn handelwijze de geestelijke band die er tussen hen bestond, heeft veranderd. Maar aangezien het feit dat hij werd uitgesloten, geen einde maakt aan hun bloedband of de huwelijksverhouding, kunnen de normale gezinsgenegenheden en -contacten voortduren.

14 De situatie is anders als de persoon die is uitgesloten of zich heeft teruggetrokken, een familielid buiten de directe gezinskring is en niet in hetzelfde huis woont. Het zou misschien mogelijk zijn praktisch geen contact met het familielid te hebben. Zelfs al zouden enkele familieaangelegenheden contact vereisen, dan zou dat stellig tot een minimum beperkt gehouden worden, in overeenstemming met het goddelijke beginsel „niet langer in het gezelschap te verkeren van iemand [wie maar ook], een broeder genoemd, die een hoereerder of een hebzuchtig persoon [of aan een andere grove zonde schuldig] . . . is, en met zo iemand zelfs niet te eten”. — 1 Korinthiërs 5:11.

15 Begrijpelijkerwijs kan dit moeilijk zijn vanwege gevoelens en familiebanden, zoals de liefde van grootouders voor kleinkinderen. Toch is dit een beproeving op onze loyaliteit jegens God, zoals ook wordt gezegd door de zuster die op bladzijde 26 wordt geciteerd. Een ieder die de bedroefdheid en pijn voelt die het uitgesloten familielid aldus heeft veroorzaakt, kan troost vinden en aangemoedigd worden door het voorbeeld van enkelen van Korachs verwanten. — Psalm 84:10-12.

De uitspraak van de rechtbank

16 U wilt misschien weten hoe de rechtszaak is afgelopen van de vrouw die van streek was omdat vroegere kennissen niet met haar wilden praten nadat zij had verkozen het geloof te verwerpen door zich van de gemeente terug te trekken.

17 Voordat de zaak voorkwam, had een federale districtsrechtbank in korte rechtspleging tegen haar beslist. Die beslissing was gebaseerd op de gedachte dat rechtbanken zich niet mengen in aangelegenheden van kerkucht. Zij ging hiertegen in beroep. De unanieme uitspraak van het federale hof van beroep was breder gefundeerd en beriep zich op rechten zoals verwoord in het Eerste Amendement (op de Amerikaanse grondwet): „Omdat de praktijk van het mijden deel uitmaakt van het geloof van de Jehovah's Getuigen, zijn wij van oordeel dat de 'vrije uitoefening' waar de Amerikaanse grondwet in voorziet ... uitsluit dat [zij] haar zaak wint. De gedaagden hebben een door de grondwet beschermd privilege om de praktijk van het mijden toe te passen. Wij bevestigen dan ook” de eerdere uitspraak van de districtsrechtbank.

18 De toelichting van de rechtbank vervolgde: „Mijden is een praktijk die Jehovah's Getuigen toepassen conform hun interpretatie van de canonieke tekst, en wij hebben niet de vrijheid die tekst te herinterpreteren ... De gedaagden hebben recht op de vrije uitoefening van hun geloofsovertuiging ... Rechtbanken houden zich in het algemeen niet bezig met een nauwlettend navorsen van de onderlinge betrekkingen tussen leden (of vroegere leden) van een kerk. Kerken wordt een grote vrijheid toegestaan op het gebied van tuchtrechtelijke maatregelen tegen leden of vroegere leden. Wij stemmen in met de opvattingen van rechter Jackson [een voormalige rechter van het Amerikaanse Hooggerechtshof] dat 'religieuze activiteiten die alleen leden van het geloof betreffen, vrij zijn en behoren te zijn — zo dicht mogelijk bij absolute vrijheid als ook maar iets kan zijn'... . De leden van de Kerk die [zij] verkoos te verlaten, zijn tot de slotsom gekomen dat zij niet langer met haar wensen om te gaan. Wij huldigen het standpunt dat zij vrij zijn die beslissing te nemen.”

19 Het hof van beroep erkende dat zelfs indien de vrouw leed gevoelde omdat vroegere kennissen verkozen niet met haar te praten, „een beslissing die het haar mogelijk zou maken schadevergoeding toegewezen te krijgen voor immateriële of emotionele schade, de

Jehovah's Getuigen op ongrondwettige wijze zou beperken in de vrije uitoefening van hun religie ... De grondwettelijke garantie van vrije uitoefening van religie vereist dat de maatschappij het soort schade dat door [haar] wordt geleden, tolereert als een alleszins redelijke prijs voor de bescherming van het recht op religieuze verschillen dat alle burgers genieten." In zekere zin heeft deze uitspraak sindsdien nog aan gewicht gewonnen. Hoe dat zo? De vrouw richtte later een verzoek tot de hoogste rechtbank in het land om de zaak te horen en mogelijk te herroepen. Maar in november 1987 weigerde het Amerikaanse Hooggerechtshof dit te doen.

20 Deze belangrijke zaak heeft derhalve uitgewezen dat iemand die is uitgesloten of zich heeft teruggetrokken, niet van een rechtbank schadevergoeding van Jehovah's Getuigen toegewezen kan krijgen voor het feit dat hij wordt gemeden. Aangezien de gemeente de volmaakte richtlijnen gehoorzaamde en toepaste die wij allen in Gods Woord kunnen lezen, voelt de persoon een verlies dat hij of zij door eigen handelingen over zich heeft gebracht. Streng onderricht — tot welzijn van velen

21 Sommige buitenstaanders zijn, wanneer zij van uitsluiting horen, geneigd te sympathiseren met een kwaaddoener die niet langer kan praten met leden van de christelijke gemeente. Maar is een dergelijke sympathie niet misplaatst? Beschouw eens de mogelijke heilzame uitwerking voor de kwaaddoener en anderen.

22 Wij zagen bijvoorbeeld op bladzijde 26 Lynettes opmerking aangaande haar beslissing 'volledig elke omgang te verbreken' met haar uitgesloten zuster Margaret. Zij en haar christelijke familieleden „geloofden dat Jehovah's manier de beste is". En dat is ook zo!

23 Lynettes zuster vertelde haar later: 'Ik weet zeker dat als jij de uitsluiting licht had opgevat, ik niet zo snel stappen tot herstel zou hebben gedaan als nu. Dat ik volledig afgesneden was van de mensen die ik liefhad en van nauw contact met de gemeente, riep een sterk verlangen op om berouw te hebben. Ik ging beseffen hoe verkeerd mijn handelwijze wel was en hoe ernstig het was dat ik Jehovah de rug had toegekeerd.'

24 In een ander geval waren de ouders van Laurie uitgesloten. Toch zegt zij: 'Mijn omgang met hen werd nooit gestaakt maar nam toe. Naarmate de tijd verstreek, werd ik steeds inactiever. Ik bereikte het punt dat ik zelfs geen vergaderingen meer bezocht.' Toen las zij materiaal in Wachttorens-uitgaven van 1981 [de Nederlandse uitgaven waren van 15 november en 1 december] die de nadruk legden op de raad uit 1 Korinthiërs 5:11-13 en 2 Johannes 9-11. „Het was gewoon alsof mij een licht opging", schreef zij. 'Ik wist dat ik enkele dingen moest veranderen. Ik begrijp nu beter de betekenis van Mattheüs 10:34-36. Mijn beslissing was niet gemakkelijk voor mijn familie, want mijn zoon, van vijf, is de enige jongen, en zij houden erg veel van hem.'

Hopelijk zal het verlies van zulke omgang het hart van de ouders raken, zoals dat bij Margaret gebeurde. In elk geval heeft het strenge onderricht Laurie geholpen: 'Ik ben weer in de velddienst. Mijn huwelijk en mijn gezin zijn sterker vanwege mijn verandering, en dat geldt ook voor mijzelf.'

25 Of beschouw de gevoelens van iemand die werd uitgesloten en later hersteld. Sandi schreef: 'Ik zou jullie willen bedanken voor de [hierboven genoemde] zeer nuttige en leerzame artikelen over terechtwijzing en uitsluiting. Ik ben blij dat Jehovah genoeg liefde heeft voor zijn volk om ervoor te zorgen dat zijn organisatie rein wordt gehouden. Wat buitenstaanders hardvochtig mag toeschijnen, is zowel noodzakelijk als in werkelijkheid liefdevol. Ik ben dankbaar dat onze hemelse Vader een liefdevolle en vergevensgezinde God is.'

26 Onze God die verlangt dat een onberouwvolle kwaaddoener uit de gemeente wordt verwijderd, laat dus ook liefdevol zien dat een zondaar weer in de gemeente kan worden opgenomen als hij berouw heeft en zich omkeert. (Iemand die zich heeft teruggetrokken, kan evenzo verzoeken weer deel van de gemeente te worden.) Daarna kan hij vertroost worden door christenen die hun liefde voor hem zullen bevestigen (2 Korinthiërs 2:5-11; 7:8-13). Waarlijk, het is zoals Paulus schreef: „Nu schijnt elk streng onderricht weliswaar op het ogenblik zelf niet vreugdevol te zijn, maar bedroevend; toch werpt het later voor hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht af, namelijk rechtvaardigheid." — Hebreëen 12:11.

[Voetnoten]

Johannes gebruikte hier *chai'ro*, hetgeen een groet was zoals „goedendag" (Handelingen 15:23; Mattheüs 28:9). Hij gebruikte niet *a-spa'zo-mai* (zoals in vers 13), hetgeen betekent „in de armen sluiten, en vandaar begroeten, verwelkomen" en kan hebben geduid op een heel hartelijke begroeting die zelfs met een omarming gepaard ging (Lukas 10:4; 11:43; Handelingen 20:1, 37; 1 Thessalonicenzen 5:26). De instructie in 2 Johannes 11 zou dus heel goed kunnen betekenen zelfs niet „goedendag" tegen zulke personen te zeggen. — Zie De Wachttorens van 15 juli 1985, blz. 31.

Zie voor een bespreking van de situatie dat een familielid wordt uitgesloten, De Wachttorens

van 1 december 1981, blz. 20-26.
819 F.2d 875 (9th Cir. 1987).

Hoewel verscheidene personen een proces hebben aangespannen, heeft geen enkele rechtbank Jehovah's Getuigen voor hun op de bijbel gebaseerde praktijk van mijden in het ongelijk gesteld.

[Inzet op blz. 26]

„Volledig elke omgang met [mijn uitgesloten zuster] Margaret verbreken, vormde een beproeving op onze loyaliteit aan Jehovah's regeling. Ons gezin was daardoor in de gelegenheid te tonen dat wij werkelijk geloofden dat Jehovah's manier de beste is.” — Lynette.

[Kader op blz. 30]

Excommunicatie — Welk effect?

De Engelse geschiedschrijver Edward Gibbon schreef over de rechtmatigheid en het effect van uitsluiting in een tijd dicht bij die van de apostelen:

„Het is het ontwijfelbare recht van iedere gemeenschap om diegenen onder haar leden uit te sluiten van haar omgang en voordelen, die de voorschriften die met algemeen goedvinden zijn ingesteld, verwerpen of overtreden. .. De consequenties van excommunicatie waren van temporele [aardse] zowel als geestelijke aard. De christen tegen wie excommunicatie was uitgesproken, was beroofd van elk deel aan de offers die de gelovigen brachten. De banden van zowel religieuze als persoonlijke vriendschap waren verbroken.”

De Wachtstoren 1 december 1981 pagina's 20-26

Als een familielid wordt uitgesloten . . .

TOEN Adam enige tijd alleen was geweest, zei God: „Het is niet goed dat de mens alleen blijft.” Vervolgens schiep God Eva en stelde het menselijke huwelijk in (Gen. 2:18, 21, 22). Daarna zou de bevolking op aarde toenemen. Elkeen zou derhalve veel familieleden of bloedverwanten krijgen. Ook al zouden sommige familieleden, zoals kinderen, niet in de buurt wonen, dan konden zij toch opgezocht worden en kon men prettig samen zijn. — Gen. 1:28; Job 1:1-5.

2 God had zich voorgenomen dat gezinnen en families verenigd zouden zijn in de ware aanbidding, zodat de religieuze overtuiging van familieleden geen verdeeldheid zou veroorzaken. Er deden zich echter situaties voor waarin religie een familiestrijdpunt werd. Dit was bijvoorbeeld het geval toen Korach, Dathan en Abiram in opstand kwamen. Jehovah bevestigde dat hij via Mozes en Aäron handelde, en niet via die religieuze opstandelingen. Vervolgens gebod Mozes het volk van de tenten van de opstandelingen vandaan te gaan. Wat zouden de kinderen en degenen die tot het huisgezin van Korach, Dathan en Abiram behoorden, doen? Zouden zij loyaliteit aan familie boven loyaliteit aan Jehovah en zijn gemeente stellen? De meeste naaste familieleden van de opstandelingen stelden hun familie boven God. Jehovah bracht deze familieleden te zamen met de opstandelingen ter dood. — Num. 16:16-33.

3 Sommige zonen van Korach bleven echter loyaal aan God en Zijn volk. Zij werden niet te zamen met de rest van Korachs huisgezin en de families van Dathan en Abiram ter dood gebracht (Num. 26:9-11). Nakomelingen van deze overlevende Korachieten werden later zelfs gezegend met speciale tempeldienst en worden met ere in de bijbel vermeld. — 2 Kron. 20:14-19; Ps. 42, 44-49, 84, 85, 87.

4 Er moest een overeenkomstige beslissing tussen loyaliteit aan familie en loyaliteit aan God worden genomen wanneer een Israëliet afvallig werd. Zou zijn familie, bewogen door menselijke emoties of bloedbanden, hem ervoor trachten te behoeden dat hij werd afgesneden? Of zou zelfs zijn broer, zoon of dochter beseffen dat het alleen maar juist en verstandig was zich loyaal jegens God en de gemeente te betonen? (Zie Deuteronomium 13:6-11.) In de huidige christelijke regeling wordt een zondaar niet door terechtstelling afgesneden, maar christenen kunnen voor beproevingen komen te staan omdat een familielid streng wordt onderricht.

FAMILIELEDEN KUNNEN PROBLEMEN VEROORZAKEN

5 Familiebanden en genegenheid tussen familieleden kunnen heel sterk zijn. Dit is natuurlijk en is in overeenstemming met Gods regeling (Joh. 16:21). Deze sterke banden kunnen echter ook een moeilijke beproeving voor christenen vormen. Jezus legde uit dat wanneer iemand een christen wordt, dit onder andere tot gevolg zou kunnen hebben dat familieleden

tegenstand bieden. Jezus zei: „Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar een zwaard. Want ik ben gekomen om verdeeldheid teweeg te brengen tussen een mens en zijn vader, tussen een dochter en haar moeder en tussen een jonge vrouw en haar schoonmoeder. Ja, 's mensen vijanden zullen zijn eigen huisgenoten zijn. Wie grotere genegenheid voor vader of moeder heeft dan voor mij, is mij niet waardig.” — Matth. 10:34-38.

6 Christenen verlangen er niet naar dat er zo'n vijandschap bestaat. En er bestaat geen reden waarom familieleden hen zouden tegenstaan of haten omdat zij reine, moreel rechtschapen en eerlijke dienstknechten van God zijn geworden. Toch beseffen ware christenen dat zij hun familie niet vóór God kunnen plaatsen. Op de lange duur is het in het belang van iedereen dat christenen trouw blijven aan God. Na verloop van tijd zullen zij hun familieleden er misschien toe kunnen brengen de weg te gaan bewandelen die tot redding leidt. — Rom. 9:1-3; 1 Kor. 7:12-16.

7 Familieleden kunnen ook in een ander opzicht problemen voor ware christenen veroorzaken. Deze kunnen zich ontwikkelen wanneer een familielid uit de gemeenschap wordt gesloten. Zoals in de voorgaande artikelen is besproken, verlangt God dat iemand in de gemeente die onberouwvol grove zonde beoefent, uit de gemeenschap wordt gesloten (1 Kor. 5:11-13). Het gedrag van de kwaaddoener heeft een verandering teweeggebracht in zijn verhouding tot Jehovah en derhalve tot familieleden die Jehovah's Getuigen zijn. God treft geen blaam voor deze gevolgen, omdat zijn maatstaven rechtvaardig en juist zijn (Job 34:10, 12). Ook hebben de getrouwe christelijke familieleden geen schuld aan de situatie. Evenals Korach, Dathan en Abiram heeft de uit de gemeenschap gesloten persoon problemen voor zichzelf en voor zijn familieleden veroorzaakt.

8 Wij moeten in dit verband twee afzonderlijke situaties aan een onderzoek onderwerpen. In het eerste geval maakt een christen deel uit van hetzelfde huisgezin waarin zich ook een gezinslid bevindt dat is uitgesloten of zich heeft teruggetrokken. In het tweede geval bevindt zo'n familielid zich niet in de onmiddellijke gezinskring.

IN DE ONMIDDELLIJKE GEZINSKRING

9 Iemand zou een christen kunnen worden zonder dat anderen in zijn gezinskring het geloof aanvaarden. Zo zou een vrouw bijvoorbeeld Jehovah kunnen dienen zonder dat haar echtgenoot dit doet. Niettemin is zij nog steeds „één vlees” met haar man en is zij verplicht hem lief te hebben en te respecteren (Gen. 2:24; 1 Petr. 3:1-6). Ook zou zij gehuwd kunnen zijn met een man die een opgedragen christen was maar die later uit de gemeenschap werd gesloten. Toch zou dit geen eind maken aan hun huwelijksband; alleen de dood of een schriftuurlijke echtscheiding zou hier een eind aan maken. — 1 Kor. 7:39; Matth. 19:9.

10 Evenzo blijven bloed- en familiebanden bestaan indien een familielid, zoals een ouder, zoon of dochter, wordt uitgesloten of zich heeft teruggetrokken. Betekent dit evenwel dat er niets in de gezinskring verandert wanneer één lid uit de gemeenschap wordt gesloten? Beslist niet.

11 Een uit de gemeenschap gesloten persoon is geestelijk van de gemeente afgesneden; de vroegere geestelijke banden zijn volledig verbroken. Dit geldt zelfs met betrekking tot zijn bloedverwanten, met inbegrip van degenen binnen zijn onmiddellijke gezinskring. Hoewel de gezinsleden de gezinsbanden erkennen, zullen zij derhalve niet langer enige geestelijke omgang met hem hebben. — 1 Sam. 28:6; Spr. 15:8, 9.

12 Dat zal veranderingen tot gevolg hebben in de geestelijke omgang die wellicht in het huisgezin heeft bestaan. Indien bijvoorbeeld de man is uitgesloten, zullen zijn vrouw en kinderen zich niet op hun gemak voelen wanneer hij een gezinsbijbelstudie leidt of voorgeeft in het lezen van de bijbel en in gebed. Als hij wil bidden, zoals aan de maaltijd, heeft hij het recht dit in zijn eigen huis te doen. Zij kunnen echter in stilte zelf tot God bidden (Spr. 28:9; Ps. 119:145, 146). Hoe staat het ermee wanneer een uit de gemeenschap gesloten persoon in het huisgezin erbij aanwezig wil zijn wanneer het gezin gezamenlijk de bijbel leest of een bijbelstudie heeft? De anderen zouden hem erbij aanwezig kunnen laten zijn om te luisteren als hij hen niet tracht te onderwijzen of als hij niet probeert zijn religieuze ideeën met hen te delen.

13 Indien een minderjarig kind uit de gemeenschap wordt gesloten, zullen de ouders natuurlijk nog steeds in zijn fysieke behoeften voorzien en hem morele waarden bijbrengen en streng onderrichten. Zij zullen niet rechtstreeks een bijbelstudie met het kind houden, waaraan hij actief deelneemt. Toch wil dit niet zeggen dat er niet van hem verlangd zal worden dat hij bij de gezinsstudie aanwezig is. Ook zouden zij de aandacht kunnen vestigen op bijbelgedeelten of passages in christelijke publikaties die raad bevatten welke hij nodig heeft (Spr. 1:8-19; 6:20-22; 29:17; Ef. 6:4). Zij kunnen hem meenemen naar christelijke vergaderingen en bij hen laten zitten, in de hoop dat hij bijbelse raad ter harte zal nemen.

14 Hoe is de situatie echter wanneer een nauwe bloedverwant, zoals een zoon of een ouder, die niet thuis woont, wordt uitgesloten en vervolgens weer in het huisgezin zou willen

terugkeren? Het gezin zou, afhankelijk van de situatie, kunnen beslissen wat er zal moeten gebeuren.

15 Een uit de gemeenschap gesloten ouder zou bijvoorbeeld ziek kunnen zijn of niet langer in financieel of fysiek opzicht voor zichzelf kunnen zorgen. De christelijke kinderen hebben een schriftuurlijke en morele verplichting om hulp te bieden (1 Tim. 5:8). Misschien lijkt het noodzakelijk dat zij de ouder hetzij tijdelijk hetzij voorgoed bij zich thuis opnemen. Of het zou raadzaam kunnen schijnen regelingen te treffen voor verzorging op een plaats waar medisch personeel aanwezig is, maar waar de ouder wel bezocht zou moeten worden. Wat er wordt gedaan, kan afhankelijk zijn van factoren als de werkelijke behoeften van de ouder, zijn houding en de zorg die het gezinshoofd heeft voor het geestelijke welzijn van het gezin.

16 Dit zou ook het geval kunnen zijn met betrekking tot een kind dat van huis is weggegaan maar nu uit de gemeenschap is gesloten of zich heeft teruggetrokken. Soms hebben christelijke ouders een uitgesloten kind dat fysiek of emotioneel ziek is geworden, weer tijdelijk thuis opgenomen. Maar in elk afzonderlijke geval kunnen de ouders de individuele omstandigheden overwegen. Heeft een uitgesloten zoon op zichzelf gewoond en is hij hier nu niet meer toe in staat? Of wil hij voornamelijk terugkomen omdat dit een gemakkelijker leven voor hem zal betekenen? Hoe staat het met zijn moraal en houding? Zou hij „zuurdeeg” in de huiselijke kring kunnen brengen? — Gal. 5:9.

17 In Jezus' gelijkens van de verloren zoon holde de vader zijn terugkerende zoon tegemoet en aanvaardde hem vervolgens. Aangezien de vader de deerniswekkende toestand van de jongen zag, reageerde hij hier met natuurlijke ouderlijke bezorgdheid op. Wij kunnen evenwel opmerken dat de zoon geen hoeren mee naar huis bracht of met een geestesgesteldheid kwam om zijn zondige leven in het huis van zijn vader voort te zetten. Neen, hij gaf uiting aan zijn innige berouw en was klaarblijkelijk vastbesloten weer een rein leven te gaan leiden. — Luk. 15:11-32.

UITGESLOTEN FAMILIELEDEN DIE NIET THUIS WONEN

18 Bij de tweede situatie die wij moeten beschouwen, gaat het om een familielid dat uit de gemeenschap is gesloten of zich heeft teruggetrokken en dat niet tot de onmiddellijke gezinskring behoort of niet thuis woont. Zo'n persoon is nog steeds door bloedbanden of huwelijk verwant, en daarom zou er een beperkte noodzaak kunnen bestaan om voor noodzakelijke familieaangelegenheden te zorgen. Toch is het niet hetzelfde als woonde hij in hetzelfde huis, waar contact en gesprekken niet vermeden zouden kunnen worden. Wij dienen duidelijk de geïnspireerde instructie van de bijbel in gedachte te houden om „niet langer in gezelschap te verkeren van iemand [wie maar ook], een broeder genoemd, die een hoereerder of een hebzuchtig persoon . . . is, en met zo iemand zelfs niet te eten”. — 1 Kor. 5:11.

19 Christenen die verwant zijn aan zo'n uitgesloten persoon die buitenshuis woont, zullen er derhalve naar streven onnodige omgang te vermijden en zullen zelfs zakelijke contacten tot een minimum beperken. De redelijkheid van deze handelwijze blijkt uit berichten over hetgeen er is voorgevallen waar familieleden het volgende onjuiste standpunt innamen: 'Hoewel hij uit de gemeenschap is gesloten, zijn wij verwant, zodat wij hem net zo kunnen bejegenen als vroeger.' Uit één streek komt het volgende bericht:

„Eén persoon die uit de gemeenschap was gesloten, was verwant aan ongeveer een derde van de gemeente. Al zijn familieleden bleven met hem omgaan.”

En een zeer gerespecteerde christelijke ouderling schrijft:

„In ons rayon worden enkele uitgeslotenen die een grote familie hebben, met enorm veel drukte begroet als zij de hal van de Koninkrijkszaal binnenkomen. Zij worden al schouderkloppend en handendrukkend de zaal binnengeleid (ook al is het de familieleden bekend dat de uitgeslotenen nog steeds immoreel leven). Mijn diepe bezorgdheid gaat ernaar uit dat degenen die uit de gemeenschap zijn gesloten, moeten inzien dat hun handelwijze door Jehovah en zijn volk wordt gehaat en dat zij er werkelijk de noodzaak van moeten inzien echt berouw te hebben. Wanneer deze uitgeslotenen voortdurend door allen in hun grote familie die van hun praktijken op de hoogte zijn, worden begroet, hoe zullen zij dan worden geholpen een verandering aan te brengen?”

20 Er moeten in de eerste eeuw gemeenten zijn geweest waar velen aan elkaar verwant waren. Maar wanneer iemand uit de gemeenschap werd gesloten, moesten alle familieleden dan gewoon met hem blijven omgaan zolang zij geen schriftuurlijke aangelegenheden met de uitgeslotene bespraken? Neen. Anders zou de gemeente niet werkelijk het gebod opvolgen:

„Verwijdert de goddeloze man uit uw midden.” — 1 Kor. 5:13.

21 Er moet grote zorg betracht worden dat iemands situatie met betrekking tot een uitgesloten zondaar noch over het hoofd wordt gezien noch wordt gebagatelliseerd. Zoals de zonen van Korach duidelijk lieten zien, moeten wij in de eerste plaats loyaal zijn aan Jehovah en zijn theocratische regeling. Wij kunnen ervan overtuigd zijn dat wanneer wij zijn maatstaven hoog

houden en de voorkeur geven aan omgang met zijn georganiseerde volk, in plaats van met kwaaddoeners, wij zijn bescherming en zegen zullen genieten. — Ps. 84:10-12.

GEZELLIGE BIJEENKOMSTEN EN UITGESLOTEN FAMILIELEDEN

22 Normaal gesproken zijn familieleden vaak bijeen tijdens maaltijden, picknicks, familiereünies of andere gezellige bijeenkomsten. Maar wanneer iemand onberouwvol zonde heeft beoefend en uit de gemeenschap gesloten moest worden, kan hij zijn christelijke familieleden in moeilijkheden brengen wanneer het om zulke bijeenkomsten gaat. Hoewel zij beseffen dat zij nog altijd aan hen verwant zijn, willen zij niet Paulus' raad negeren dat getrouwe christenen „niet langer in gezelschap [moeten] verkeren” van een uitgesloten zondaar.

23 Het heeft geen zin naar de een of andere regel te zoeken die betrekking heeft op de aanwezigheid van familieleden op bijeenkomsten waar ook een uitgesloten familielid zou kunnen komen. Dit zou iets zijn wat de betrokkenen in overeenstemming met Paulus' raad moeten beslissen (1 Kor. 5:11). Maar toch moet beseft worden dat indien een uitgesloten persoon op een bijeenkomst zal zijn waarvoor Getuigen zijn uitgenodigd die geen familieleden zijn, dit beslist van invloed kan zijn op wat anderen doen. Stel bijvoorbeeld dat een christelijk paar zich in een Koninkrijkszaal in de echt laat verbinden. Indien een uitgesloten familielid naar de Koninkrijkszaal komt voor de trouwerij, spreekt het vanzelf dat hij zich daar niet in de bruidstoet kan bevinden of de bruid kan „weggeven”, zoals in Angelsaksische landen gebruikelijk is. Wat echter te doen als er een bruiloft of receptie is? Dit kan een vrolijke en gezellige gelegenheid zijn, zoals dit in Kana het geval was, toen Jezus daar aanwezig was (Joh. 2:1, 2). Maar zal het uitgesloten familielid daar worden toegelaten of er zelfs voor worden uitgenodigd? Indien hij aanwezig zou zijn, zouden veel christenen, of zij nu wel of geen familieleden zijn, op grond van Paulus' instructies in 1 Korinthiërs 5:11 tot de conclusie kunnen komen dat zij daar niet behoren te zijn om te zamen met hem te eten en met hem om te gaan.

24 Dus soms kunnen christenen van mening zijn dat het niet mogelijk is een familielid dat uit de gemeenschap is gesloten of zich heeft teruggetrokken, uit te nodigen voor een bijeenkomst waar normaal gesproken ook bloedverwanten aanwezig zouden zijn. Toch kunnen de christenen zich in de omgang verheugen van de loyale leden van de gemeente, terwijl zij Jezus' woorden in gedachte houden: „Al wie de wil van God doet, die is mijn broer en zuster en moeder.” — Mark. 3:35.

25 Het is een feit dat een christen die zich overgeeft aan zonde en uitgesloten moet worden, veel verbeurt: zijn goedgekeurde positie voor het aangezicht van God, lidmaatschap van de gelukkige gemeente van christenen, fijne omgang met de broeders en zusters alsook veel van de omgang die hij met christelijke familieleden had (1 Petr. 2:17). De pijn die hij heeft veroorzaakt kan zelfs na zijn dood voortduren.

26 Zou hij als een uitgeslotene sterven, dan kunnen regelingen voor zijn begrafenis een probleem vormen. Zijn christelijke familieleden zouden misschien graag een lezing in de Koninkrijkszaal gehad hebben, indien dat de plaatselijke gewoonte is. Maar dat zou niet passend zijn voor een persoon die uit de gemeente is gesloten. Als hij er blijk van had gegeven berouw te hebben en Gods vergeving te zoeken, door er bijvoorbeeld mee op te houden zonde te beoefenen en door christelijke vergaderingen bij te wonen, zou een broeder het misschien met zijn geweten in overeenstemming kunnen brengen een bijbelse toespraak te houden in de aula van de begraafplaats of bij het graf. Zulke bijbelse opmerkingen over de toestand van de doden verschaffen een getuigenis voor ongelovigen of troost voor de familieleden. Indien de uitgesloten persoon echter nog steeds valse leerstellingen voorstond of goddeloos gedrag aan de dag legde, zou zelfs zo'n lezing niet passend zijn. — 2 Joh. 9-11.

LESSEN VOOR ONS ALLEMAAL

27 Wij dienen allen te beseffen dat Jehovah's oordeel telt (Spr. 29:26). Dat geldt met betrekking tot weersinwekkende praktijken, want de bijbel toont aan dat God deze dingen verfoeit (Spr. 6:16-19). Maar dit geldt ook met betrekking tot het oordeel dat hij over afzonderlijke personen velt. Jehovah's Woord zegt duidelijk dat „onrechtvaardigen”, degenen die de „werken van het vlees” beoefenen, zijn koninkrijk niet zullen beërven (1 Kor. 6:9, 10; Gal. 5:19-21). Er is voor zulke personen geen plaats in de hemel, en ook zullen zij niet in het aardse rijk van het Koninkrijk passen. Daarom moet iedereen die thans in Gods reine gemeente wil blijven, aan Zijn maatstaven voldoen. God zal eenvoudig niet toelaten dat „zuurdeeg” als een verderfelijke invloed onder zijn heilige volk blijft bestaan. — 1 Kor. 5:6-13.

28 Wanneer een nauwe bloedverwant uit de gemeenschap wordt gesloten, kunnen menselijke emoties vanzelfsprekend een grote beproeving voor ons vormen. Emotionele gevoelens en familiebanden zijn vooral sterk tussen ouders en hun kinderen, en ze zijn ook krachtig wanneer een huwelijkspartner uit de gemeenschap wordt gesloten. Toch moeten wij beseffen dat wij per slot van rekening niemand goed zullen doen noch God zullen behagen als

wij toelaten dat emoties ons ertoe brengen Zijn wijze raad en leiding te negeren. Wij moeten blijk geven van ons volledige vertrouwen in de volmaakte rechtvaardigheid van Gods wegen, met inbegrip van zijn voorziening om onberouwvolle kwaaddoeners uit de gemeenschap te sluiten. Indien wij loyaal blijven aan God en aan de gemeente, zal de kwaaddoener hier misschien na verloop van tijd een les uit trekken, berouw hebben en in de gemeente hersteld worden. Maar of dit nu wel of niet gebeurt, wij kunnen troost en kracht putten uit wat David tegen het einde van zijn leven zei:

„Al [Gods] rechterlijke beslissingen staan mij voor ogen; . . . En laat Jehovah mij vergelden overeenkomstig mijn rechtvaardigheid, overeenkomstig mijn reinheid voor zijn ogen. Jegens iemand die loyaal is, zult gij in loyaliteit handelen; jegens de onberispelijke, sterke man zult gij onberispelijk handelen; jegens degene die zich rein bewaart, zult gij u rein betonen . . . En het deemoedige volk zult gij redden.” — 2 Sam. 22:23-28.

„O Jehovah, wie zal een gast zijn in uw tent? Wie zal op uw heilige berg verblijven? Hij die onberispelijk wandelt en rechtvaardigheid oefent en de waarheid spreekt in zijn hart.” — Ps. 15:1, 2.

[Voetnoten]

Commentaren over de situatie van ouderlingen en dienaren in de bediening worden verschaft in „Vragen van lezers” in De Wachttorens van 15 januari 1979.